

Convorbirea de sfârșit de an

Julia Henriette Kakucs

Alo! Alo! Nu te aud bine. Vocea îți este înghițită de moliciunea zăpezii. Străbat frânturi de colindă până la mine. Ce spui? Și la tine ninge? Tocmai te-ai plimbat prin târgul de Crăciun? Eu n-am reușit decât să trec într-o zi liniștită printre tarabele lăcătuite încă. Mici colțișoare în care visele de iarnă așteaptă serile de decembrie pentru a fi eliberate și trimise spre stelele ce palpâie în ritmul bătăilor de inimă pe firmament.

Ai gustat castanele prăjite? Sper că te-ai gândit la mine atunci când le-ai cojit. Ții minte degetele noastre înnegrite de ele? Atingerea lor fierbinte în timp ce încercam să ne culegem reciproc fărâmiturile dulci de pe buze?

Alo! Alo? Pătrunde vocea mea până la tine? Mă auzi? O, da... am înțeles întrebarea ta. Doar răspunsul îl mai caut... Dorești într-adevăr să fac retrospectiva anului 2016?

Poate ar trebui să căutăm **perspectiva** și nu **retrospectiva** unui an în care acțiunile de teroare, războaiele globului, masele refugiaților ne umple de neliniște. Colac peste pupăză – oare este vorba de colacul de salvare? - a mai venit și Brexitul peste Uniunea noastră Europeană care nu reușește să fie unită... Paradoxal dar în același timp asemeni unui simbol al speranței, răsună mesajul scriitorului israelian Amos Oz îndreptat de curând cancelarului german, Angela Merkel, subliniindu-i rolul de „lider al lumii libere“.

2016 a fost un an zbuciumat în care continentele s-au cutremurat de durere, mirare, frică, o perioada de timp în care bătrâna noastră Europa a căutat soluții – observi și tu ambivalența cuvântului? – împotriva dezbinării, pentru menținerea valorilor democratice, soluții, emulsii cosmetice de întinerire care, după cum știm cu toții, nu pot face minuni, nici să dispară brazdele adânci ale sufletelor... Știi ce cred? Oamenii ar trebui să învețe să râdă unii cu alții, să se bucure de idei constructive. Avem nevoie de armate constituite de soldați Svejck clonați cu milioanele, antieroi care să nu glorifice conflictele armate. Da, observ că și în acest an am omis să propun geneticienilor să se axeze pe căutarea genei respectului față de viață. Iată un țel

demn de urmat – chiar dacă pare de neatins – în anul următor. Cine știe? Uneori ne sunt auzite glasurile de cei cărora le vorbim în vis...

Îți simt zâmbetul din voce acum. Recunosc, cu tine am purtat lungi conversații în brațele lui Morfeu. Legănată de el, cu gândul la tine, cu tine...

Volumul meu de eseuri *Cu tine. Solitudini*, publicat în editura Calameo, în 2016, reunește relatări din cotidianul meu. În el, vorbind cu tine, îmi amintesc, povestesc, analizez... O carte apărută sub îngrijirea poetului și criticului literar, Eugen Dorcescu. Editarea grafică aparține artistei multimediale Sash Segal. Actul creativ ne-a unit întărind o frumoasă prietenie, pentru care le sunt recunoscătoare.

Anul mi-a oferit cadoul dragostei familiei și a prietenilor, care îmi sunt în mod neschimbat la fel de apropiați ca întotdeauna. Afețiunea lor m-a însoțit, mi-a oferit ocrotire și putere în zilele înnorate ale cerului vieții. Sper că am reușit să reîntorc, măcar în parte, căldura ce mi-a fost oferită.

Mă refer acum și la copiii care profită de terapia mea, de orele de muzică, artă, etică, literatură și matematică petrecute cu mine.

Mă bucură fiecare literă scrisă, fiecare cuvânt rostit în gând și așternut pe hârtie.

Textele mele au trăit și în acest an mai departe, renăscând pe scena Teatrului Merlin, la Radio Timișoara prin interviul realizat de Felicia Ristea, în revistele în care obișnuiesc să public. Amintesc selectiv: Jurnalul Bucureștiului, Alchemia, revista digitală a scriitorilor din Israel, Observatorul Toronto, revista internațională a timișorenilor, BJT2006, Taifas Literar, Temeschburger-Heimatblatt, Banaterra, revista de literatură și arte vizuale, Ficțiuni...

Te aud șoptindu-mi: *Julia, ai avut un an bogat...*

Ai dreptate, nu uita însă că nu obișnuiesc să-ți povestesc totul. Viața rămâne mai departe așa cum am descris-o în anii trecuți: un coș umplut cu smochine dulci și migdale amare...

Cred că merită să ne reamintim formularea lui Jaroslav Hasek:

„Fericit și clarvăzător e cel ce în viață se străduiește să trăiască așa cum ar dori să trăiască după moarte“.

Alo! Mai esti aici? An Nou fericit! Fie să ne ocrotească puterea iubirii!